

ligere har været talt om Bestemmelsen i § 50 om Fordelingen, har Spørgsmaalet dog altid kun dreiet sig om den ene Fjerdebeel. Man har fra alle Sider forudsat, at der i alt Fald skulde tages Hensyn til Hartkorn og Folketal, og Spørgsmaalet har kun været, om Amtsraadet ved et vist Skjøn skulde kunne tage en anden Bestemmelse for den sidste Fjerdebeels Bedkommende. Men jeg kan ikke see rettere, end at, som Forslaget under Nr. 61 er stillet af de ærede Medlemmer, vil Følgen blive den, at den forandrede Fordeling, der skulde kunne finde Sted efter Forslag af Amtsraadet, ikke vilde være saaledes begrænset, som man hidtil har tænkt sig, eller indskrænke sig til en vis Brøkbeel, men at der maatte kunne sees reent bort fra Hartkorn og Folkemængde; det vilde altsaa blive en fuldstændig virkaarlig Fordeling, som Amtsraadet kunde indstille til Indenrigsministeriet. Men det vilde være en Priisgivning fra Lovgivningsmagts Side, der var unaturlig, og vilde være at gaae for vidt i vilkaarlig Bestatningsfordeling, at Amtet og Kommunen skulde finde sig i, hvad Amtsraadet og Indenrigsministeriet maatte blive enige om. Jeg kan ikke Andet, end ansee dette for meget betænkeligt.

Hvad de Forslag angaaer, hvori jeg selv har Andeel, da skal jeg med Hensyn til den høitærede Indenrigsministers sidste Bemærkning ved vort Forslag under Nr. 43 til § 39, hvorefter der skal sættes: „indrykkes i“ istedetfor „tilstilles Udgiveren af“, kun gjentage, at det dog ikke kan være Hensigten, at Bekjendtgørelserne kun skulle tilstilles Udgiverne af Aviserne til Glæde for dem selv. Meningen maa dog virkelig være den, at de skulle offentliggøres. Os saldt det ikke ind, at man ved de brugte Udtryk skulde have tænkt paa, og jeg troer heller ikke, at man virkelig oprindeligt derved har tænkt paa det Spørgsmaal, om Avisudgiverne vilde behage at optage disse Bekjendtgørelser eller ikke; det vilde dog indeholde en besynderlig Stilling fra Lovgivningsmagts Side at lade det staae hen, om Bekjendtgørelserne skulle optages eller ikke; om de skulle betales eller ikke, det maa derimod bestemmes efter de gjældende Regler. Naar Ingen havde fremhævet dette Punkt, var jeg ikke bleven op-

mærksom derpaa, men, efterat eet æret Medlem havde fremhævet det, var jeg og mine Medforlagsstillere enige om, at man ikke burde lade et saa besynderligt Udtryk blive staaende i Lovforslaget som, at Bekjendtgørelserne skulde tilstilles Udgiverne, thi det var jo naturligtvis ikke for disses Glæde, men til Læsernes Underretning, at de skulde sendes Udgiverne. — Med Hensyn til Forslaget under Nr. 49 til § 48 vil jeg bede det høie Thing erindre, at den høitærede Indenrigsminister netop ved anden Behandling af denne Sag erklærede, at denne Deel af det noget mere omfattende Forslag, som det 3die Medlem for 8de Kreds (Brinck-Seibelin) med nogle Andre da havde stillet til den paagjældende Paragraph, kunde han gaae ind paa, og det er i Genhold dertil, at denne Deel nu er opstillet her paany. Det forekommer mig isvrigt, at det dert omhandlede Spørgsmaal er blevet tilstrækkeligt belyst af det nævnte ærede Medlem, og jeg skal derfor ikke gaae nærmere ind derpaa, men jeg vil dog bede det ærede Things Medlemmer lægge Mærke til, at det ikke forholder sig ganske saaledes, som den høitærede Minister sagde, at det skulde være det Samme, om man betaler 1,000 Rd. i 10 Aar eller 10,000 Rd. een Gang for alle; det Første kan dog lettere stee med de løbende Indtægter, end naar der er Spørgsmaal om at betale 10 eller 20,000 Rd. paa een Gang. Naar der ikke er ganske særegne Forhold tilstede, vil dette Sidste jo ikke kunne stee uden ved Hjælp af et Laan, og saa vil Spørgsmaalet altsaa komme ind til Ministerens Sanction. — Hvad Forslaget under Nr. 50 til § 49 angaaer, hvorefter der skulde kunne finde enkelte Undtagelser Sted fra den almindelige Regel i Paragraphen med Ministerens Billigelse, da skal jeg bemærke, at det er stillet, fordi flere ærede Medlemmer, der have megen communal Erfaring, vare af den Overbeviisning, at det kunde have sin Nytte, og jeg tilstaaer, at jeg kun betragter den Indvending, som den ærede Minister fremsatte, nærmest som en spøgende Indvending; thi, hvis der ikke indtræffer uventede Begivenheder, vil det jo være den høitærede Minister, der selv vil komme til at gennemføre den nye Lov, og det vilde da være en for stor Forsynlighed af Frygt for en kom-